

La belle dame sans merci

Джон Кітс

"Нещасний, чом ти помарнів,
Чом день у день блукаєш сам?
Зів'яв комиш, у лісі змовк
Пташиний гам.

Нещасний, що тебе в'ялить,
Чому ти сохнеш, як трава?
Набила білка свій ванькир,
Пройшли жнива.

Я бачу лілію бліду
Твого чола, де жар і піт;
Жовтіє на щоках твоїх
Рожевий цвіт".

"Зустрів я панну у лугах,
Красу гаїв, дитину фей;
З-під довгих локонів палав
Огонь очей.

Я вбрав ту панну у квітки
Від голови до білих ніг;
Кохання в погляді її
Я постеріг.

Я посадив її в сідло
І біля неї все забув,
Бо дивну співанку із уст
Її почув.

Вона для мене дикий мед,
Солодкий корінь добула;
В її нечуваних словах
Любов була.

Вона ввела мене в свій грот,
І сум їй серце огорнув,

І поцілунком дикий зір
Я їй зімкнув.

Ми спали поряд у моху,
І там я сон побачив... Ах!
Останній мій, останній сон
У цих лугах!

Я бачив пишних вояків,
Блідих, як смерть, легких, як мла;
Я чув: "La belle dame sans merci
Тебе звела".

Я бачив висохлі уста,
В яких темнів і з'яв жах,
І я прочнувся, і опинивсь
У цих лугах.

Тому-то я й zostався тут,
Тому й блукаю в полі сам,
Хоч голо скрізь і в лісі змовк
Пташиний гам".